

Kapitola 1

Larisa stála v prázdném bílém prostoru. Slyšela Waltra, který na ni mluvil odevšad a zároveň odnikud.

„Rád bych ti ukázal, proč to, co děláme, je tak důležité.“

Sledovala, jak bílý prostor kolem ní mizí a postupně se vyplňuje. Nejprve se tam objevovaly jen čáry, které začaly postupně připomínat nějaké předměty, jako by byly kreslené ve vzduchu. Obrysy každého předmětu byly v přesném mřížkovaném vzoru.

Prostor mezi obrysy se pak rychle vyplnil, aby bylo jasné, že se jedná o jednolité povrchy, přesto však bylo dosud všechno světle šedé.

Další, co se objevilo, byla rozmazaná barevná síť, která zpočátku vypadala jako překrývající se kapky, jež se nepřestávaly rozdělovat na menší kapičky.

Předměty kolem ní byly neustále zřetelnější a najednou zjistila, že stojí uprostřed města, jež se nepodobalo žádnému městu, které kdy předtím viděla.

I když byly všechny budovy postavené z nějakého druhu hladkého kamene, byly vyšší než nejvyšší špičky kostelních věží, které viděla na těch největších hradech. Některé budovy se blyštěly průhlednými materiály, v nichž se odrážely okolní budovy.

Bylo tam tolik vysokých budov postavených tak blízko u sebe, že bylo těžké pochopit, kdo mohl postavit něco tak úžasného.

To hrobové ticho přerušil Waltrův hlas.

„Takhle teď vypadá dnešní svět.“

Larisa se rozhlédla kolem sebe na obrovské množství budov.

„Kde? Nikdy jsem neviděla nic, co by se tomu i jen vzdáleně podobalo.“

„To, co vidíš ty, je obraz skutečného světa.“

„Skutečného světa? Co to znamená?“

„Nevím, jak jinak ti to říct, a proto ti to řeknu přímo. Nejsi skutečná.“

Larisa se zamračila a rozhlédla se kolem sebe, protože si nebyla jistá, kterým směrem by se měla dívat, když chtěla mluvit s tím nehmotným hlasem.

„Nejsem skutečná?“

„Alespoň ne tak, jak si myslíš.“

„Připadám si skutečná.“

„Jsi navržena tak, abys nepoznala rozdíl mezi tím, co je skutečné, a tím, co je vyrobené.“

Zavrtěla hlavou. „Nevím, kdo jsi, ale v žádném případě mě nemůžeš přesvědčit o tom, že nejsem skutečná.“

„Já tě přesvědčovat nemusím. Přesvědčíš se sama.“

„Cože? Jak?“

„Podívej se na svou kůži.“

Zvedla ruku, aby se na ni podívala, a zalapala překvapením po dechu. Její ruka měla úplně normální barvu – už nebyla zelená. Otočila se a podívala se na svůj odraz v ne-dalekém okně.

I její tvář měla tu správnou barvu. Popošla blíže k oknu a podívala se do svých jasných očí. Už nebyly zalité krví a červené.

Přejela si jazykem přes zuby. Ostré tesáky byly pryč.

Zeširoka se usmála a pak se otočila sem a tam, aby si v odrazu okna prohlížela své normální zuby.

„To je určitě nějaký trik. Stejně kouzlo, jaké jsi použil k vytvoření tohoto prázdného města, teď používáš na mě, abys mě ošálil. A já si myslela, že už nejsem zombie! Minulost však změnit nedokážeš.“

„Minulost už byla změněna. Mnohem více se bojím o budoucnost.“

„Co myslíš tím, že minulost byla změněna?“

„Ještě než budeme pokračovat v našem rozhovoru, je tu ještě někdo, kdo tě může přesvědčit, že se tě nesnažím oklamat.“

„Kdo?“

Zpoza ní zazněl nový hlas: „Já.“

Otočila se a málem se jí zastavilo srdce.

„Jsi to ty, maminko?“

Její maminka, nikoli v podobě zombie, ale její skutečná maminka předtím, než ji Herobrine proměnil, se usmála. „Ahoj zlatíčko.“

Larisa zavrtěla hlavou, jak jí z očí začaly kanout slzy. „To nemůžeš být ty.“

Maminka se usmála. „Jsem to já. Waltr mě přivedl zpátky.“

Larisa ustoupila o krok dozadu. „Co je tohle za černou magii?“

Maminka udělala krok dopředu. „To není magie, ale věda. Waltr resetoval můj program.“

„Ty nejsi moje maminka.“

„Mrzí mě, že jsem tě pokousala. Změny, kterými jsem prošla, mi změnily mé vzpomínky. Poznala jsem tě, až když bylo pozdě.“

„Viděla jsem tě... umřít.“

„V lávě, já vím. My však nejsme skuteční lidé, drahoušku. Smrt pro nás proto nemusí být trvalá. Waltr našel můj program a dokázal mě přivést zpátky, abych tě přesvědčila, abys naslouchala tomu, co ti chce říct. Je to velmi důležité.“

Larisa nepřestávala couvat.

„Ty nejsi skutečná. Nic z tohohle není skutečné.“

Maminka se znovu usmála. „To je v pořádku. Jsou tu ale lidé, kteří jsou skuteční. A ti jsou v opravdovém nebezpečí.“

Larisa se podívala k obloze. „Pusť mě odsud!“

Maminka udělala další krok dopředu. Larisa napřáhla ruku a zabránila jí v dalším přibližování.

„Jdi ode mě pryč!“

Pak se podívala znovu nahoru. „Waltře! Waltře! Pusť mě ven!“

Obraz v místnost přestal být tak ostrý a všechny budovy začaly mizet a jedna po druhé se odshora rozplývat, jako by někdo gumoval tužkou nakreslenou siluetu města.

Poslední, co zmizelo, byla její maminka.

Když byla místnost zase zcela bílá, podivně se naklonila a Larisa se náhle ocitla v křesle uprostřed místnosti s ruditovým vybavením.

Herobrine jí pomohl na nohy a se zmateným výrazem ve tváři se na ni podíval.

„Co se tam stalo?“

„Tvůj přítel se mě snažil oklamat.“

„Tak to není. Podívej se na svou kůži.“

Larisa se podívala dolů, kde spatřila růžovou barvu své ruky. Otevřela ústa a přejela si jazykem zuby. Nebyly už ostré, ale hladké.

Podívala se na Herobrina. „Co se to stalo?“